

16. nedelja med letom - Krištofova

Pirniče, 23. julij 2017

»Sveti Krištof – prosi za nas«

Se tudi vam, dragi bratje in sestre, kdaj zazdi, da Bog ni pravičen. Ko nekdo stori očitno krivico, pa se mu še vedno godi dobro. Ko na primer, nekomu na sodišču »zastara« primer, ali, ko nekoga, ki je očitno kriv zaradi t.i. »procesne napake« pustijo na prostosti in ga nato vidiš, kako se bahavo posmehuje celotnemu sodnemu sistemu, češ, »Kaj mi pa morete«? Ja. V takih primerih človek res pomisli, da take krivice pa Bog že ne bi smel dovoliti. Nekateri gredo še dlje in ravno ob takih dogodkih dobijo potrditev, da Boga, za katerega so nam vedno govorili, da je pravičen, v resnici sploh ni. Saj, če bi bil, česa takega zares ne bi smel dovoliti.

A take stvari se dogajajo in v državi, kot je naša, to že ni nobena redkost več. Takrat človeka pograbi želja, da bi sam vzel pravico v svoje roke in barabam že povedal, kar jim gre. In takrat, bratje in sestre, takrat smo podobni služabnikom iz današnjega evangelijskega odlomka, ki bi kar takoj zarili roke v zemljo in populili vso ljulko, ki se je prikradla med dobro seme. V imenu pravičnosti. V imenu resnice.

Gospodar pa vendar ni takega mnjenja. On čaka. »Da ne bi morda med puljenjem ljulke naredili škode,« nas svari.

Naš Bog, dragi bratje in sestre, je nepopravljiv optimist. Do zadnjega trenutka čaka in upa, da bo človek le spoznal svojo zmoto, jo priznal, obžaloval in se spreobrnil. Iz te Jezusove prilike spoznavamo, da naš Bog ni le pravični sodnik, ki »dobro plačuje in hudo kaznuje«, ampak v prvi vrsti usmiljeni Oče, ki do človekovega zadnjega diha ne obupa nad njim in ga vedno znova vabi k spoznanju resnice ter spreobrnjenju. Bog si želi, da bi vsi ljudje spoznali resnico in zaživel v skladu z njo. Ponuja nam nešteto priložnosti, da bi prišli do tega. Da, kdaj dopusti celo preizkušnje ali bolezen, da bi se človeku odprle oči in bi spoznal, kaj je prav. Mnogim to uspe; po drugi strani vse premnogim ne.

V prvem berilu iz Knjige Modrosti smo slišali: »Počelo pravičnosti je namreč tvoja moč in to, da vsemu gospoduješ, storí, da vsemu prizanašaš«. Bog prizanaša! V želji, da bi vendarle spoznali, kaj je prav in kaj ne, nam kupuje čas, odlaša s kaznijo. »Svojim otrokom vlivaš veliko upanje«, nadaljuje Knjiga Modrosti, »ker daješ po grehu čas za kesanje«. Kolikor že te besede zares vlivajo upanje, se je vendarle potrebno zavedati, da čas, ki nam je na voljo ni neskončen. Prej ko slej se za vsakogar izteče.

Da bi nas trenutek, ko se bo iztekel naš čas, ne našel nepripravljenih, kristjani pogosto molimo za srečno smrt. Koliko že se ta besedna zveza zdi neposrečena - smrt je pravzaprav težko zares srečna - vendarle izreče natanko to, česar se kristjani najbolj bojimo: da bi umrli nepripravljeni na srečanje z Gospodom, brez iskrene sprave z Bogom in z ljudmi. Srečna smrt je smrt spravljenega, pripravljenega človeka. V ta namen so ljudje že od nekdaj molili k svetemu Krištofu, ki je priprošnjik zoper naglo in neprevideno smrt. Bili so prepričani, da že, če zjutraj pogledaš svetnikovo podobo, tisti dan ne boš umrl nagle smrti. Da bi podobo res videlo kar največ ljudi, so jo dali naslikati kar na največjo ravno površino v njihovem kraju; na zunanjo fasado svoje cerkve. Od tod velike podobe svetega Krištofa na fasadah naših cerkva. In nenazadnje, od tod tudi nalepke s podobo svetega Krištofa, ki vam jih leto za letom ministranti delijo ob blagoslovu vaših prevoznih sredstev.

Legenda pripoveduje, da je se velik in močan mož, ki je živel ob reki, preživel s tem, da je popotnike, ki so želeli prečkati reko, na ramah prenesel čez deroč tok, ker tam ni bilo mostu. Zgodilo se je, da je nekoč k njemu prišel otrok - kasneje se je izkazalo, da je bil sam Jezus - in ga prosil, da ga prenese čez reko. Mož je otroka zadel na rame in stopil v vodo. Korak za korakom je čutil, kako breme postaja čedalje težje. Ko ga je končno odložil na varni strani je dejal: »Težak si mi, kot bi nosil cel svet.« Kristus mu je odgovoril: »Nisi nosil samo sveta, marveč tudi tistega, ki je svet ustvaril«. Nato je velikana potopil v vodo, ga krstil in mu dal ime Kristoforos, Kristronosec ali po naše Krištof.

Prosimo, bratje in sestre, tudi mi svetega Krištofa, da nas, po tem, ko se izteče naš čas na zemlji, varno prenese na drugo stran, kjer nas čaka sreča v večnem kraljestvu. Amen.